

trænge til en fuldstændigere Belysning for at kunne give et bestemt Resultat.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Efter mine Udtalelser ved denne Sags 1ste Behandling maa det jo anses som en Selvfølge, at jeg ikke kan Andet end være meget tilfreds med den Betænkning og med det Forslag, som er fremkommet fra det ærede Udvalgs Flertal. Jeg kunde ganske vist have ønsket, at den forholdsvis store Majoritet, som har samlet sig i dette Flertal, var været op til at blive Udvalget i dets Helhed, og at der i samme tillige havde dannet sig et Mindretal af tvende Medlemmer. Det var jo imidlertid ganske vist Mere, end jeg turde forudsætte, at der her skulde kunne opnaas en enstemmig Tilslutning til en saadan Ordning af Sagen, som var nogenlunde i Overensstemmelse med Ministeriets Dnske. Efter de Udtalelser, som idag ere fremkomne fra de tvende ærede Medlemmer, der udgjøre Mindretallet i Udvalget her i Thinget, og efter hvad der derhos allerede findes antydet fra dette Mindretal i selve Betænkningen, synes det jo imidlertid dog, som om der ogsaa hos disse ærede Medlemmer har været en Tilbøjelighed tilstede til en Smødeforretning, skøndt jeg unægtelig beklager, at det i alt Fald ikke er kommet til at staa fuldkommen klart og bestemt, hvor Meget de vilde kunne indrømme, og hvor vidt de i saa Henseende vilde gaa. Jeg skal derfor blot overfor disse tvende ærede Medlemmer indskrænke mig til den Bemærkning, at naar man erkjender, at der ved den Ordning, som er bragt i Forslag dels fra Ministeriets og dels fra Udvalgets Flertals Side, vil opnaas meget betydelige Goder — og det tror jeg ikke benægtes fra de ærede Medlemmers Side —, og naar det derhos erkjendes — og det tror jeg heller ikke, at de ville kunne benegte — at man ad denne Vej i Virkeligheden vil faa afhjulpet de aller væsentligste af de Ulemper, hvorover der nu i en lang Arrække har været ført Klage, samt naar man endelig med Hensyn til det Hovedpunkt, for hvis Bedkommende der i Udvalgets Flertals Forslag her har fundet en Afvigelss Sted fra den Afgjørelse,

som blev vedtagen ved 3die Behandling i Folkethinget, indrømmer, at man staa paa det Standpunkt, at man maa erkjende, at det i saa Henseende forelaaede i alt Fald tildels ikke er af anden Vækskaffenhed, end at man vilde kunne gaa med til at gaa ind derpaa, naar alt dette, kort sagt, forholder sig saaledes, saa forekommer det mig, det tilstaaer jeg, at der for de Paagældende turde være stærk Opfordring til paany yderligere at overveie, om det dog ikke vilde være rigtigere ogsaa fra deres Synspunkt, i alt Fald foreløbig, at bidrage til, at der kom en Ordning tilveie, hvorved man afhjalp de væsentligste af de Ulemper, som hidtil have været sølte rundt omkring i Landet, selv om der ikke derved ganske opnaas det Maal, som de i og for sig anse for at være det rigtigste.

De to Hovedretninger hvori Opfattelsen er forskjellig, er jo for det Første Spørgsmaalet om Inddragelsen af Tienden under Statskassen og for det Andet — hvad der iøvrigt staaer i en temmelig nær Forbindelse dermed — Spørgsmaalet om Ansættelsen af en fast maanedlig eller aarlig Lønning til Præsterne. Hvad nu det ene af disse Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Tiendens Inddragelse, angaar, da have jo, saavidt jeg har hørt rigtig, begge de ærede Medlemmer af Udvalgets Mindretal eller i alt Fald da den sidste ærede Daler (Rasmussen) antydet, at de ikke vilde have Noget imod, at man i saa Henseende forholdt sig paa den Maade, at der af Tienderne dannedes en særlig Fond. Det forekommer mig endog, at den ærede sidste Daler tilføiede, at det var Noget, som han fandt maafte endog vilde være det Rigtigste. Forholder det sig ikke saaledes? (Rasmussen: Jo.) Nu vel, dette indeholder jo ganske vist allerede en meget væsentlig Tilnærmelse med Hensyn til et af de Punkter, hvorom Striden nærmest har dreiet sig. Naar det ærede Medlem ikke destomindre ikke fuldstændig kan gaa med os Andre i Henseende til Ordningen af dette Punkt, saa er det jo begrundet i, at han gaar ud fra, at den hele Maade at lønne Præsterne paa, som hidtil har fundet Sted